

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը — Թիվ Վեց

Ննջած մեռելների հարությունը

Jeff Pippenger

2023-10-27

Մենք կառուցում էինք Եսայու վերջին մարգարեության վրա, որը սկսվում է քառասուներորդ գլխով՝ նույնականացնելով հապաղման ժամանակը, որ սկսվել էր 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությամբ: Մենք համադրում էինք Հայտնության գրքի երկու վկաների մահը Եզեկիելի գրքի երեսունյոթերորդ գլխում մեռած ցամաքած ոսկորների հովտում եղող մեռյալների հետ: Մենք ձգտում ենք կրկնության միջոցով հաստատել իրադարձությունների այն խիստ որոշակի հաջորդականությունը, որը կապված է այն մարդկանց հարության հետ, ովքեր փողոցում սպանվել էին անդունդից ելած գազանի կողմից:

Երբ մենք համադրում ենք այս մարգարեական հատվածները, մենք արձակում ենք Հայտնության այն մասերը, որոնք մինչև այժմ երբեք ճանաչված չեն եղել, որովհետև այս պատգամը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության արձակումն է, որ տեղի է ունենում մարդկային փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Մենք կատարում ենք այս գործը, որովհետև «Ժամանակը մոտ է»: Արձակելով Հայտնության մեջ եղած այն ճշմարտությունները, որոնք այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, մենք իրականացնում ենք հենց այն գործը, որը Հայտնության մեջ սահմանվել էր որպես Հովհաննեսի գործը: Նրան ասվեց գրել այն բաները, որ տեսել էր, որոնք այն ժամանակ արդեն գոյություն ունեցող բաներ էին, և այդ բաները գրառելով՝ Հովհաննեսը միաժամանակ գրելու էր այն բաները, որ լինելու են:

Գրի՛ր այն բաները, որ տեսար, և այն բաները, որ կան, և այն բաները, որ պիտի լինեն այսուհետև: Հայտնություն 1:19:

Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների համար տրամաբանական գայթակղության քար կարող է լինել Հայտնության գրքի նրանց ավանդական ըմբռնումը: Երբ մարդը ընդունում է հաստատված ճշմարտությունը, բայց չի տեսնում, որ այդ հաստատված ճշմարտությունը նախատեսված էր ժամանակի ընթացքում զարգանալու համար, ճշմարտության նրա սկզբնական ճիշտ ըմբռնումը կարող է վերածվել ավանդության կամ սովորության: Ավանդության վերափոխված ճշմարտությունը կարող է հենց այն կուրությունը առաջացնել, որը ներկայացված է Լաոդիկիայի ուղղված պատգամում: Սկզբնական ճշմարտությունը շարունակում է մնալ ճշմարտություն, բայց այն չտեսնելը, որ ճշմարտությունը ժամանակի ընթացքում զարգանում է, կուրություն է առաջացնում: Ճշմարտությունը նրանց կուրության պատճառը չէ. կուրությունը պարզապես պատճառի ախտանիշն է: Պատճառն այն ականջներն են, որ չեն ուզում լսել, այն աչքերը, որ չեն ուզում տեսնել, և այն սիրտը, որ չի ուզում դարձի գալ նրանց մեջ, ովքեր ինքնագոհ են ավանդության ու սովորության հարմարավետությամբ:

«Քրիստոսը Իր ուսուցման մեջ ներկայացրեց հին ճշմարտություններ, որոնց սկզբնավորողը Ինքն էր, ճշմարտություններ, որոնք Նա հայտնել էր նահապետների և մարգարեների միջոցով. բայց այժմ Նա դրանց վրա սփռեց մի նոր լույս: Որքան տարբեր երևաց դրանց իմաստը: Նրա բացատրությամբ լույսի և հոգևորության մի հեղեղ ներմուծվեց: Եվ Նա խոստացավ, որ Սուրբ Հոգին պիտի լուսավորի աշակերտներին, որպեսզի Աստծո խոսքը նրանց համար մշտապես բացվի: Նրանք պիտի կարողանային նրա ճշմարտությունները ներկայացնել նոր գեղեցկությամբ:»

«Եղեմում փրկագնման առաջին խոստումը հնչելուց ի վեր Քրիստոսի կյանքը, բնավորությունը և միջնորդական ծառայությունը եղել են մարդկային մտքերի ուսումնասիրության առարկան: Սակայն յուրաքանչյուր միտք, որի միջոցով գործել է Սուրբ Հոգին, այս թեմաները ներկայացրել է թարմ և նոր լույսի ներքո: Փրկագնման ճշմարտությունները ընդունակ են մշտական զարգացման և ընդարձակման: Թեև հին են, դրանք մշտապես նոր են՝ ճշմարտությունը որոնողին անդադար բացահայտելով ավելի մեծ փառք և առավել հզոր զորություն:»

«Ամեն դարում ճշմարտության նոր զարգացում է լինում՝ Աստծո ուղերձը այդ սերնդի ժողովրդին: Հին ճշմարտությունները բոլորն էլ էական են. նոր ճշմարտությունը հնից անկախ չէ, այլ դրա բացահայտումն է: Միայն այն ժամանակ, երբ հին ճշմարտությունները հասկացված են, մենք կարող ենք ըմբռնել նորը: Երբ Քրիստոս կամեցավ Իր աշակերտներին բացել Իր հարության ճշմարտությունը, Նա սկսեց «Մովսեսից եւ բոլոր մարգարեներից» եւ «ամեն Գրքի մեջ նրանց մեկնում էր Իր մասին եղածները»: Դուկաս 24:27: Բայց հենց այն լույսն է, որ շողում է ճշմարտության նոր բացահայտման մեջ, որ փառավորում է հինը: Ով մերժում կամ անտեսում է նորը, նա իրականում հինը չի տիրապետում: Նրա համար այն կորցնում է իր կենսական զորությունը եւ դառնում սոսկ անկենդան ձև:»

«Կան մարդիկ, որոնք դավանում են, թե հավատում և ուսուցանում են Հին Կտակարանի ճշմարտությունները, մինչդեռ մերժում են Նորը: Բայց, հրաժարվելով ընդունել Քրիստոսի ուսմունքները, նրանք ցույց են տալիս, որ չեն հավատում այն բանին, ինչ սսել են նահապետներն ու մարգարեները: «Եթե Մովսեսին հավատայիք,— ասաց Քրիստոսը,— Ինձ էլ կհավատայիք, որովհետև նա Իմ մասին գրեց»: Հովհաննես 5:46: Ուստի նրանց նույնիսկ Հին Կտակարանի ուսուցման մեջ իրական զորություն չկա:»

«Ավետարանին հավատալու և այն ուսուցանելու հավակնողներից շատերը գտնվում են նմանատիպ մոլորության մեջ: Նրանք մի կողմ են դնում Հին Կտակարանի Գրությունները, որոնց մասին Քրիստոս հայտարարեց. «Դրանք են, որ վկայում են Ինձ համար»: Հովհաննես 5:39: Հինը մերժելով՝ նրանք, ըստ էության, մերժում են նաև Նորը, որովհետև երկուսն էլ անբաժանելի ամբողջության մասեր են: Ոչ ոք չի կարող պատշաճորեն ներկայացնել Աստծո օրենքը առանց ավետարանի, կամ ավետարանը՝ առանց օրենքի: Օրենքը մարմնավորված ավետարանն է, իսկ ավետարանը՝ բացահայտված օրենքը: Օրենքը արմատն է, ավետարանը՝ այն բուրումնավետ ծաղիկն ու պտուղը, որ այն կրում է:» Քրիստոսի առակները, 127:

Նրանք, ովքեր պնդում են, թե հավատում են հինին, բայց մերժում են նորը, առավել ևս վերաբերում է Յոթերորդ օրվա ադվենտիստներին, որոնք պնդում են, թե հավատում են Աստվածաշնչին իր ամբողջության մեջ, բայց մերժում են Մարգարեության Հոգու գրվածքները: Հայտնության մեջ Հովհաննեսը խորհրդանշել է Աստծո ժողովրդի վերջին օրերում, որոնք հալածվում են թե՛ Աստվածաշունչը, թե՛ Մարգարեության Հոգին ընդունելու համար:

Ես՝ Հովհաննեսս, որ նաև ձեր եղբայրն եմ և ընկերակիցը՝ նեղության մեջ, և Հիսուս Քրիստոսի արքայության ու համբերության մեջ, գտնվում էի Պատմոս կոչվող կղզում՝ Աստծու խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Հայտնություն 1:9:

Եթե մարդն ընդունում է Հիսուսի վկայությունը, որ մարգարեության հոգին է, որ էլեն Ուայթի գրվածքներն են, ապա նրա գրվածքներից նախորդ հատվածը նույնացնում է այն հարցը, որին ես անդրադառնում եմ: Նա գրել է, որ «փրկագնման ճշմարտությունները ունակ են մշտական զարգացման և ընդարձակման: Թեև հին են, դրանք միշտ նոր են՝ ճշմարտությունը որոնողին շարունակաբար բացահայտելով ավելի մեծ փառք և ավելի գորեղ ուժ», և որ «ամեն դարում կա ճշմարտության նոր զարգացում՝ Աստծո պատգամը այդ սերնդի ժողովրդին»:

Թեև Հայտնության գրքի այն սովորական ըմբռնումը, որին կարող է հետևել բնորոշ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստը, ճշմարտություն է, Հայտնության ամբողջ գիրքը վերջին օրերի վկայությունն է: Ներկայումս մենք կիրառում ենք մի ճշմարտություն, որ այժմ ապակնքվում է, և այդ ճշմարտությունը չեն ճանաչի նրանք, ովքեր չեն ցանկանում ընդունել, որ Հայտնության գրքի բոլոր հատվածները մաս են Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության, որը ապակնքվում է վերջին օրերին:

Այն ըմբռնումը, որ Ադվենտիզմը պահել է Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի վերաբերյալ՝ որպես Ֆրանսիական հեղափոխության կատարման, ճիշտ է, և Քույր Ուայթը հաստատում է այդ ճիշտ տեսակետը: Սակայն այդ ճշմարտությունը պարզապես պատմություն էր, որ արձանագրվել է՝ վերջին օրերը պատկերավոր կերպով ցույց տալու համար: Հայտնության ամբողջ գիրքը ղեկավարվում է այս մարգարեական երևույթով:

Մենք հիմնվում ենք յոթ որոտների գաղտնի պատմության վրա՝ որպես ուղեցույց, որպեսզի Եզեկիել երեսունյոթը, Եսայիա քառասունը և Հայտնություն տասնմեկը միավորենք Մատթեոս քսանհինգի տասը կույսերի առակի հետ: Մեկ այլ մարգարեական գիծ, որը հաստատում է մարգարեական իրադարձությունների այն հաջորդականության կիրառությունը, որին մենք անդրադառնում ենք, գտնվում է Քրիստոսի գծում, որը ներառում է նաև երկրորդական վկայություն: Հիսուսը երեսուն տարեկան էր, երբ մկրտվեց և դարձավ Հիսուս Քրիստոս, որովհետև «Քրիստոս»-ը Նոր Կտակարանի հունարենում, կամ «Մեսիա»-ն Հին Կտակարանի եբրայերենում, նշանակում է օծյալը:

Այդ խոսքը, ասում եմ, դուք գիտեք, որ հռչակվեց ամբողջ Հրեաստանում և սկսվեց Գալիլիայից՝ այն մկրտությունից հետո, որ Հովհաննեսը քարոզեց. թե ինչպես

Աստված Նազովրեցի Հիսուսին օծեց Սուրբ Հոգով և զորությամբ, որը շրջում էր՝
բարիք գործելով և բժշկելով սատանայի կողմից ճնշված բոլորին, որովհետև
Աստված նրա հետ էր: Գործք 10:37, 38.

Երեսուն տարի Հիսուսը պատրաստվում էր օծվելու, և երբ Իր մկրտության ժամանակ
օծվեց, Նա, որպես Քրիստոս, ներկայացրեց Իր պատգամը երեք ու կես մարգարեական
օրերի ընթացքում: Այնուհետև Նա սպանվեց, դրվեց գերեզման, հարություն առավ և
ապա համբարձվեց երկինք: Նրա երեք ու կես տարվա ծառայության սկիզբը Նրա
մկրտությունն էր, որը ներկայացնում է Նրա մահն ու հարությունը, և Իր ծառայության
հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերի ավարտին Նա խաչվեց և ապա հարություն
առավ, որովհետև Նա սկիզբն ու վախճանն է: Նրա մահվան և հարության
իրադարձությունը ծնեց մի հզոր բանակ, որը ևս երեք ու կես տարի ավետարանը
տարավ հրեաներին, իսկ դրանից հետո՝ աշխարհին:

Կաթոլիկ եկեղեցին, որը աստվածաշնչյան մարգարեության հակաքրիստոսն է,
նույնպես երեսուն տարի պատրաստության մեջ էր, նախքան իշխանությամբ օծվելը:
508 թվականին «ամենօրյա»-ն վերացվեց: Քույր Ուայթը մեզ ուղղակիորեն
տեղեկացնում է, որ միլլերականներն ունեին «ամենօրյա»-ի ճիշտ ըմբռնումը Դանիելի
գրքում, չնայած այն հանգամանքին, որ Լաոդիկեական Յոթներորդ օրվա
աղվենտիստական եկեղեցին 1930-ական թվականներին վերադարձավ ուխտագանգ
բողոքականության սատանայական «ամենօրյա»-ի ըմբռնմանը:

«Այնուհետև «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ (Դանիել 8:12) ես տեսա, որ
«գոհաբերություն» բառը ներմուծվել է մարդկային իմաստությամբ, և չի
պատկանում տեքստին, և որ Տերը դրա ճիշտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր
հնչեցրին դատաստանի ժամի աղաղակը»: Վաղ Գրվածքներ, 74:

«Մշտականը» ներկայացնում է հեթանոսությունը, և հեթանոսական Հռոմը այն
իշխանությունն էր, որ զսպում ու արգելակում էր պապականության՝ երկրի գահին
բարձրանալը: Ինչպես կանխագուշակված էր Դանիելի գրքում, և ապա հաստատվեց
պատմությամբ, և ապա հրեշտակների կողմից հայտնվեց Ուիլյամ Միլլերին, և ապա
հաստատվեց Էլեն Ուայթի կողմից, 508 թվականին պապականության վերելքը զսպող
հեթանոսական արգելքը վերացվեց: Ինչպես Քրիստոսի դեպքում, այնպես էլ երեսուն
տարի հակաքրիստոսը պատրաստվում էր՝ 538 թվականին զորություն ստանալու
համար: Քրիստոսը և հակաքրիստոսը երեսուն տարի պատրաստվում էին զորություն
ստանալու համար: Երբ 538 թվականին պապականությունը զորություն ստացավ, այն
երեքուկես մարգարեական տարի մատուցեց իր մահվան պատգամը, ինչպես որ
Քրիստոսը երեքուկես տարի մատուցել էր Իր կյանքի պատգամը: Հայտնություն
տասնմեկի երկու վկաները, որոնք Ֆրանսիական հեղափոխության պատմության մեջ
ներկայացնում էին Հին և Նոր Կտակարանները, նույնպես իշխանություն ստացան
մարգարեանալու երեքուկես մարգարեական օր:

Եվ պիտի իշխանություն տամ իմ երկու վկաներին, և նրանք պիտի մարգարեանան
հազար երկու հարյուր վաթսուն օր՝ քուրձ հագած: Հայտնություն 11:3.

1798 թվականին, տասներկու հարյուր վաթսուն մարգարեական օրերից հետո, նեոքր ստացավ իր մահաբեր վերքը, ինչպես որ Քրիստոսը տասներկու հարյուր վաթսուն օրից հետո մահացավ խաչի վրա, և ինչպես որ երկու վկաները, ներկայացնելով Աստծո Խոսքը, տասներկու հարյուր վաթսուն օրից հետո սպանվեցին փողոցում:

Երրորդ օրը Քրիստոսը հարություն առավ, և Հայտնության գրքում հակաքրիստոսի վերաբերյալ գլխավոր թեմաներից մեկը նրա մահացու վերքի բժշկվելն է, այսինքն՝ նրա հարությունը: Քրիստոսի հարությունը տեղի ունեցավ երրորդ օրը, իսկ երկու վկաների հարությունը՝ երեքուկես օրից հետո: Հակաքրիստոսը խորհրդանշականորեն հարություն է առնում երրորդ օրը, որովհետև մի շարք մարգարեական վկայությունների մեջ երրորդ օրը Կիրակնօրյա օրենքի խորհրդանշանն է: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Հայտնություն տասներեքի ծովի գազանը հարություն է առնում, և ծովի գազանի դրոշմը դառնում է փորձաքար: Ապա Միավորված ազգերի կազմակերպությունը՝ Հայտնություն տասնյոթի տասը թագավորները, Միացյալ Նահանգների առաջնորդությամբ, որոնք այդ տասը թագավորների գերագույն թագավորն են, հակաքրիստոսին կբարձրացնեն որպես եռակի միության գլուխ, մինչ պապականությունը բարձրանում է երկրի գահին:

«Քանի որ մոտենում ենք վերջին ճգնաժամին, կենսական կարևորություն ունի, որ Տիրոջ գործիքների միջև ներդաշնակություն և միաբանություն տիրի: Աշխարհը լի է փոթորկով, պատերազմով և երկպառակությամբ: Սակայն մեկ գլխի՝ պապական իշխանության ներքո, ժողովուրդները կմիավորվեն՝ Աստծուն հակառակվելու՝ Նրա վկաների անձի մեջ: Այս միությունը սերտորեն ամրացվում է մեծ ուրացողի կողմից: Մինչ նա ձգտում է միավորել իր գործակալներին՝ ճշմարտության դեմ պատերազմելու համար, նա կաշխատի բաժանել և ցրել դրա պաշտպաններին: Նախանձը, չար կասկածամտությունը, չարախոսությունը նրա կողմից հրահրվում են՝ անհամաձայնություն և պառակտում առաջացնելու համար»: Վկայություններ, հատոր 7, 182:

Երբ նեոքր հարություն առնի, նա կբարձրանա երկրի գահին և եռակի միությանը կառաջնորդի իր արշավանքի մեջ դեպի Արմազեդոն, ինչպես Հեզաբելը առաջնորդեց Աքաաբին դեպի Կարմեղոս լեռը: Սաղմոսերգու Ասափը մատնանշում է տասը ազգեր, որոնք ներկայացնում են Միավորված ազգերի կազմակերպությունը, որպես Աստծո թշնամիների չար դաշնակցություն, որոնք բարձրացնում են իրենց «գլուխը», որն է «պապական իշխանությունը»:

Ասափի երգ կամ սաղմոս: Մի՛ լռիր, ո՛վ Աստված, մի՛ հանդարտվիր, և մի՛ մնա անշարժ, ո՛վ Աստված: Որովհետև ահա՛, քո թշնամիները աղմկում են, և քեզ ատողները գլուխ են բարձրացրել: Նրանք նենգ խորհուրդ են արել քո ժողովրդի դեմ և խորհրդակցել են քո ծածկյալների դեմ: Նրանք ասել են. «Եկե՛ք, և նրանց վերացնենք, որ այլևս ազգ չլինեն, որպեսզի Իսրայելի անունը այլևս հիշատակության մեջ չլինի»: Քանզի նրանք միաբանությամբ իրար հետ խորհուրդ են արել, դաշինք են կապել քո դեմ՝ Եդոմի վրանները և իսմայելացիները, Մովաբը և հագարացիները, Գեբադը, Ամոնը և Ամադեկը, փղշտացիները՝ Տյուրոսի բնակիչների հետ: Ասորն էլ միացել է նրանց. նրանք զորավիգ են եղել Ղովտի

որդիներին: Սեւա: Մաղմոսներ 83:1–8.

Այնժամ երեք հրեշտակների դրոշմը թռչում է երկնքի մեջտեղում:

Եվ ես տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղում՝ ունենալով հավիտենական ավետարանը՝ քարոզելու երկրի վրա բնակվողներին, և ամեն ազգի, և ցեղի, և լեզվի, և ժողովրդի՝ ասելով բարձր ձայնով. Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվեք նրան, որովհետև եկել է նրա դատաստանի ժամը. և երկրպագեցե՛ք նրան, ով ստեղծեց երկինքը, և երկիրը, և ծովը, և ջրերի աղբյուրները: Եվ նրան հետևեց մի ուրիշ հրեշտակ՝ ասելով. Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց: Եվ երրորդ հրեշտակը հետևեց նրանց՝ բարձր ձայնով ասելով. Եթե՛ մեկը երկրպագի գազանին և նրա պատկերին, և նրա դրոշմը ընդունի իր ճակատին կամ իր ձեռքին, նա ևս պիտի խմի Աստծո բարկության գինուց, որ անխառն լցված է նրա սրտմտության բաժակի մեջ, և պիտի տանջվի կրակով և ծծմբով՝ սուրբ հրեշտակների առաջ և Գառան առաջ: Եվ նրանց տանջանքի ծովիւր վեր է ելնում հավիտյանս հավիտենից. և ցերեկ ու գիշեր հանգիստ չունեն նրանք, որ երկրպագում են գազանին և նրա պատկերին, և ով որ ընդունում է նրա անվան դրոշմը: Ահա՛ սրբերի համբերությունը. ահա՛ նրանք, որ պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը: Հայտնություն 14:6–12.

Այն ժամանակ երեք հրեշտակների դրոշմը կծածանվի երկնքի մեջտեղում, սակայն շուտով նեղը Միավորված ազգերի կազմակերպության տասը թագավորների կողմից պիտի բարձրացվի դեպի երկինք: Այդ ժամանակ դրոշմը պիտի հռչակի «Ճշմարտության» պատգամը, իսկ նեղը պիտի հռչակի ավանդության և սովորության պատգամը: Երեք հրեշտակները զգուշացնում են մարդկությանը, որ չընդունեն պապականության դրոշմը, սակայն Միացյալ Նահանգները, որպես սուտ մարգարե, աշխարհին պիտի հարկադրի ընդունել հենց այդ դրոշմը:

Այստեղ կավարտենք և մեր հաջորդ հոդվածում կշարունակենք սա: